

delt sit Regnskab og Beretning om dens Virksomhed paa vore Pladser. Jeg ankede over adskillige Ting, bl. a., at dens Administration var dyr, den havde dertil brugt mere end hver 8de Krone af de Penge, som den havde indsamlet. Men jeg nævnedes ikke med et Ord det ærede Medlem for Saksføbing. Jeg tænkte ikke en Gang paa det ærede Medlem. Jeg angreb ikke med et Ord hverken ham eller det Parti, han nu tilhører. Da det ærede Medlem saa havde Ordet, forsvarede han Nationalforeningen. Det var den naturligste Ting af Verden, da han staaer som et saa virksomt Medlem i denne Kreds, og havde han indskrænket sig til det, vilde Krigen kun være bleven ført paa dette Omraade: for eller imod Nationalforeningen. Men det gjorde han ikke, han kunde ikke dy sig, uden han samtidig skulde rette stærke Angreb paa det Parti, jeg tilhører, og begyndte at tale om socialistiske Levebrød, vellønnede socialistiske Agitatorer osv. Det gav Anledning til, at jeg saa mig nødsaget til at svare det ærede Medlem og føre Krigen over paa et andet Gebet.

Det ærede Medlem gjorde mange Gange opmærksom paa, at Nationalforeningens ledende Mænd ingen Løn faa, deres Virksomhed er ulønnet. Ja, hvis de fik Løn, vilde jeg anse det for den største Skandale, man kunde tænke sig, at der i en Forening som denne, der er stiftet for at gavne syge, fattige Mennesker, sad Folk, som saaledes tog af de Penge, som de tiggere ind omkring i Landet. Det vilde være en Skandale af Rang. Det synes jeg følger af sig selv, at de Herrer ikke tage og putte noget i Lommen af de Penge, de indsamle.

Jeg sagde, at Nationalforeningens Møder kostede 19 Kr. 60 Øre pr. Styk, men dertil sagde det ærede Medlem, at vore Møder ere meget dyrere. Jeg oplyste ham om, at vore Møder havde kostet 8 Kr. pr. Styk, det vil sige, at Nationalforeningens Møder have kostet omtrent 2½ Gange saa meget. Dette vidner om, hvor uvederhæftig det ærede Medlem er i sine Paastande.

Saa sagde det ærede Medlem om os Socialdemokrater følgende: De Herrer have rundt omkring efter yderste Evne bekæmpet denne Forening. Jeg protesterede straks mod dette, fordi det er usandt. Det passer slet ikke. Jeg vil anføre tre Ting, som tale mod det ærede Medlems uvederhæftige Paastand. I Randers sidder en socialdemokratisk Redaktør som Medlem

af Nationalforeningens Lokalbestyrelse. De socialdemokratiske Blade have paa velvillig Maade omtalt Nationalforeningens Møder og opfordret Folk til at komme til Stede. Der er mange Socialdemokrater, som ere Medlemmer af Foreningen og Bidragydere til den. Det forekommer mig, at naar dette er vitterligt — det kan det ærede Medlem ikke benægte —, saa har han ingen Ret til at sige, at vi „af yderste Evne“ have bekæmpet denne Forening. — Saa sagde det ærede Medlem over for mig, at naar jeg ikke vilde bestride dette, at vi af yderste Evne havde bekæmpet Nationalforeningen, var det en fænomenal Frækhed, og han sagde, at Usandhed vilde være et mildt Ord, naar han skulde bedømme min Færd. Jeg vil, efter at have oplyst disse tre Kendsgeninger, overlade til ærede Medlemmer at bedømme, hvor den fænomenale Frækhed findes, og over for hvem Usandhed er et mildt Ord.

Saa siger det ærede Medlem, at ingen af Socialdemokraterne driver nogen Art af borgerligt Erhverv, han rettede disse Ord til mig. Jeg vil sige, at det er en af hans sædvanlige Overdrivelser, det er en i højeste Grad uvederhæftig Paastand. For mit eget personlige Vedkommende har jeg aldrig nogen Sinde beklædt en lønnet Stillning inden for Socialdemokratiet. Jeg har ernæret mig ved borgerligt Arbejde. Jeg har i 28 Aar været Lærer, og jeg er det den Dag i Dag. Hver Dag, inden jeg gaar i Rigsdagen, udøver jeg min Lærergerning. Det ærede Medlem vil vel ikke benægte, at det er borgerligt Erhverv.

Saa talte han om mine Embeder og nævnte, at jeg var bleven Revisor i Sparekassen for Kjøbenhavn og Omegn, og sagde, at jeg havde søgt dette Embede og derved fortrængt andre ældre Ansøgere. Jeg har aldrig nogen Sinde søgt dette Embede, men det er det daværende Flertal i Borgerrepræsentationen, som har valgt mig, og naar han vil bebrejde nogen noget, maa han gaa til Borgerrepræsentationens daværende Flertal. Forholdet er nemlig det, at efter Sparekassens Vedtægter skal Kjøbenhavns Borgerrepræsentation afgive Decision for Regnskabet, og den er gaaet ind paa at udnævne de to Revisorer, som skulle revidere Regnskabet. Det forekommer mig nu ret naturligt, at man vælger til Revisorer Folk, som man i det mindste kender. Forholdet er noget lignende som ved Besættelsen af Statsrevisorposterne. Saa længe Højre havde Magten i dette Ting, valgte de Højremænd — det gøre de endnu i Landstinget —, men den Dag, da der kom